

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **A. H. A.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 2. 2024, č. j. 33 A 2/2024-25, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel kasační stížnost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), kterou brojí proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 12. 2023, č. j. KRPB-245911-35/ČJ-2023-060022-Z. Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla o prodloužení zajištění stěžovatelky podle § 129 odst. 7 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), za účelem předání do jiného členského státu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“), a to o dobu 20 dnů, tedy do dne 26. 1. 2024.

[2] Součástí kasační stížnosti byl i návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouze obecně tím, že v případě jeho nepřiznání by jí vznikla nepoměrně větší újma, než by mohla vzniknout jeho přiznáním, jelikož by v takovém případě byla nucena vycestovat zpět do země původu, kde jí hrozí závažná újma.

[3] Žalovaná se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelkou a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 130/2011-71, „z povahy institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců, nepřichází přiznání odkladného účinku v úvahu, neboť by zcela popíralo samotný smysl a účel zajištění, kterým je časově ohraničené omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění cizince.“ Obdobně lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2023, č. j. 4 Azs 186/2023-24.

[8] Přestože se v projednávané věci nejedná o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, ale za účelem předání do jiného členského státu ve smyslu nařízení Dublin III, je možno citovaný závěr vztáhnout i na tento případ. I zde je totiž smyslem a účelem časově ohraničené omezení osobní svobody stěžovatelky, v tomto případě před jejím předáním do členského státu Evropské unie (Rumunsko), kde poprvé požádala o mezinárodní ochranu. Povaha věci tak přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neumožňuje, jelikož jeho nutným důsledkem by bylo ukončení trvajícího zajištění, čímž by byl zmařen smysl a účel zajištění samotného.

[9] Nelze ani přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti bude nucena vycestovat zpět do země původu. Účel zajištění je právě přesně opačný, tedy aby stěžovatelka neopustila území České republiky, než bude připraveno její předání do jiného členského státu EU. K tomu je třeba poukázat též na jistou šablonovitost odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; stěžovatelce v případě zamítnutí tohoto návrhu nejenže nehrozí návrat do země původu (Eritrea), ale ani není pravdou, že by dlouhodobě žila v České republice, jak ve své kasační stížnosti rovněž uvádí. S ohledem tyto skutečnosti, které evidentně tvrzenou újmu stěžovatelky neosvědčují, a vůbec povahu projednávané věci (viz výše) proto Nejvyšší

pokračování

správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[10] Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu